

Sygn. akt – IX Ka 132/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18. kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący - S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie: S.S.O. Barbara Plewińska

S.S.O. Lech Gutkowski

Protokolant - st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 18. kwietnia 2013 r.

sprawy **K. A.** – oskarżonego z art. 279§ 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Grudziądzu,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 16. stycznia 2013 r., **sygn. akt II K 1248/12,**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I. tego wyroku uzupełnia podstawę prawną wymiaru kary o art. 58§3 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 132/13

UZASADNIENIE

K. A. został oskarżony o to, że w dniu 18 lipca 2012r. w godzinach od 16:00 do 18:00 w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., dokonał kradzieży z włamaniem do piwnicy, skąd po wyrwaniu skobla wraz z kłódką zabezpieczającą drzwi piwniczne, z wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia rower marki G. o wartości 500 złotych oraz rower marki S. o wartości 100 złotych, czym działał na szkodę M. J.

- tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu, sygn. akt. II K 1248/12, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz z tym ustaleniem, że czyn stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i za to, na mocy art. 283 kk, wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Na mocy art. 36 § 2 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk zobowiązał oskarżonego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do wykonywania pracy zarobkowej oraz do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny, zarzucając obrazę prawa materialnego, poprzez nieuprawnione wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności na podstawie art. 283 kk, podczas, gdy przewiduje on jedynie możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności, zaś wymierzenie kary ograniczenia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwo, stanowiące wypadek mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk, możliwe było jedynie po zastosowaniu art. 58 § 3 kk.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uzupełnienie podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego o pominięty art. 58 § 3 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna, jej uwzględnienie skutkowało zgodną z wnioskiem skarżącego zmianą zaskarżonego wyroku.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego, podobnie, jak i prokuratora, nie budziła ani prawidłowość ustaleń faktycznych, ani przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi. Słusznie uznając uzgodnioną przez strony karę za wystarczającą do zabezpieczenia realizacji wszystkich celów ukarania, sąd prawidłowo ustalił wystąpienie przesłanek uwzględnienia wniosku z art. 387 kpk, jaki złożony został na rozprawie.

Na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i merytorycznie prawidłowych rozstrzygnięć w zakresie orzeczenia o karze, sąd odwoławczy dostrzegł jednak potrzebę konwalidowania w zaskarżonym wyroku uchybienia, wskazanego przez oskarżyciela publicznego, zauważonego też na etapie sporządzania uzasadnienia przez sam sąd orzekający. Zaskarżone orzeczenie faktycznie uznać należało za wadliwe w zakresie wskazanej w nim podstawy prawnej wymiaru kary. Nie ulega bowiem wątpliwości, że skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk na karę ograniczenia wolności możliwe było jedynie po zastosowaniu art. 58 § 3 kk.

Lektura uzasadnienia wyroku świadczy o tym, że orzekając wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności, nieprzewidzianą w ustawowym zagrożeniu za przypisane mu przestępstwo, sąd I instancji miał powyższe na uwadze, a jedynie przez przeoczenie błędnie oznaczył podstawę prawną jej wymiaru (k. 168). W istocie bowiem stosując właśnie przepis art. 58 § 3 kk Sąd Rejonowy odstąpił od orzekania kary pozbawienia wolności, którą zagrożone jest przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, uznając karę 10 miesięcy ograniczenia wolności ukształtowaną przy skorzystaniu z przewidzianej w tymże przepisie możliwości, za adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego zawinienia oraz wystarczającą do osiągnięcia wobec niego celów ukarania.

Mając zatem na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał odpowiedniej zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o pominięty art. 58 § 3 kk.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych poniesionych w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem przemawiały za tym względy słuszności, gdyż to nie jego postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.